

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **R. P.**, zastoupena JUDr. Milanem Davidkem, advokátem se sídlem Stallichova 931/11, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2016, č. j. 1 Ad 28/2015 - 98,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Milana Davidka **se určuje** částkou 1 573 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyně bydlela v jednolůžkovém pokoji, za který platila měsíční nájemné ve výši 6 450 Kč. Ode dne 21. 2. 2013 jí byl proto poskytován doplatek na bydlení ve stejné výši podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Z potvrzení ze dne 10. 3. 2014 Úřad práce České republiky - krajská pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) zjistil, že žalobkyně nově obývala dvoulůžkový pokoj, za který platila nájemné ve výši 4 950 Kč. Rozhodnutím ze dne 26. 3. 2014, č. j. 7591/2014/AAL, proto žalobkyni snížil doplatek na bydlení od 1. 3. 2014 na 4 000 Kč. Toto rozhodnutí Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) zrušilo rozhodnutím ze dne 6. 8. 2014, č. j. MPSV-UM/13203/14/4S-HMP.

[2] Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2015, č. j. 8975/2015/AAL, správní orgán I. stupně přiznal žalobkyni doplatek na bydlení ve výši 4 950 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 6. 2015, č. j. MPSV-UM/12718/15/9S-HMP, pouze upravil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že doplatek na bydlení se snižuje z částky 6 450 Kč na částku 4 950 Kč měsíčně s účinností od 1. 3. 2014.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze zamítl výše uvedeným rozsudkem. Uvedl, že výše doplatku na bydlení byla žalobkyni stanovena v souladu s § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi, a to na základě skutečností, které žalobkyně nerozporovala. Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu krajský soud neshledal důvodnou. Pro rozhodnutí o výši doplatku na bydlení bylo totiž relevantní pouze to, že ke změně rozhodných skutečností došlo, a nikoliv, na základě jakých skutečností k těmto změnám došlo. Vzorec výpočtu nezohledňuje ani to, zda správní orgány vyplácejí dávky ve lhůtě stanovené v § 43 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Skutečnost, že správní orgán porušil svou zákonnou povinnost a donutil tím stěžovatelku přestěhovat se, může zakládat odpovědnost státu za případnou škodu takto způsobenou. Není ale relevantní pro řízení o doplatku na bydlení a správní orgány ji nejsou oprávněny zohlednit při stanovení výše doplatku. Městský soud neshledal ani porušení žalobčiniých procesních práv v důsledku absence poučení, neboť žalobkyně nespécifikovala, jaké poučení jí bylo odepřeno, a ze správního spisu městský soud žádné takové pochybení nezjistil.

II.

[4] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), c), d) a e) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti opakuje, že byla od března 2014 po určitou dobu ubytována v dvoulůžkovém pokoji nikoliv svou vinou, ale v důsledku pozdního vyplácení doplatku na bydlení. Důkazy, ze kterých vycházel městský soud, nemohly vyvrátit tvrzení obsažená v žalobě, městský soud nadto některé navrhované důkazy opomenul. Městský soud proto pochybil, když své rozhodnutí založil pouze na formálním výpočtu doplatku na bydlení. Správný není ani závěr, že pro výpočet doplatku na bydlení není relevantní, zda došlo na straně správních orgánů k pochybení. V takovém případě totiž neměly správní orgány rozhodnutí o snížení doplatku na bydlení vůbec vydávat. O svých právech v řízení před správními orgány nebyla náležitě poučena.

III.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), c), d) a e) s. ř. s. V kasační stížnosti nicméně netvrdí žádné okolnosti, které by se týkaly zmatečnosti řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], její žaloba ani nebyla soudem odmítnuta a řízení

pokračování

nebylo zastaveno [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Stěžovatelčiny námitky obsahově směřují pouze k důvodům podle písm. a) a d), tj. k nesprávnému posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

[10] Námitka nesprávného právního posouzení spočívá v tvrzení, že městský soud a žalovaný při rozhodování o doplatku na bydlení nevzali v potaz všechny rozhodné okolnosti.

[11] Ustanovení § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi stanoví: „*Výše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení, sníženou o příspěvek na bydlení vyplacený v měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci, a částkou, o kterou příjem [...] osoby (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí osoby...*“.

[12] Z citovaného ustanovení vyplývá, že rozhodnými skutečnostmi pro stanovení doplatku na bydlení jsou pouze (i) výše odůvodněných nákladů na bydlení, (ii) výše příspěvku na bydlení vyplaceného v předcházejícím měsíci, (iii) příjem osoby, (iv) příspěvek na živobytí a (v) částka živobytí. Zákon o pomoci v hmotné nouzi zároveň nedává správním orgánům diskreční pravomoc při rozhodování o výši doplatku na bydlení a nepřipouští, aby byly při stanovování jeho výše zohledněny jakékoliv jiné okolnosti (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 7 Ads 235/2015 - 25).

[13] Žalovaný a městský soud proto nepochybili, když při posuzování výše doplatku na bydlení vzali v potaz pouze okolnosti předvídané zákonem. Správnost těchto okolností přitom stěžovatelka nezpochybňovala ani v žalobě, ani v kasační stížnosti. Nebylo však v pravomoci žalovaného a městského soudu posuzovat, zda předtím došlo k nesprávnému úřednímu postupu při vyplácení doplatku a zda byla stěžovatelka nucena přestěhovat se z důvodu pochybení správních orgánů při *vyplácení* doplatku na bydlení, jak uvádí v kasační stížnosti.

[14] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil s právními závěry městského soudu a žalovaného ohledně okolností rozhodných pro stanovení výše doplatku na bydlení. S ohledem na to je Nejvyšší správní soud toho názoru, že městský soud a žalovaný rozhodovali na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Městský soud při tom vycházel v souladu § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového stavu, který existoval v době rozhodování správního orgánu. Veškeré rozhodné skutečnosti byly přitom dostatečně prokázány a jejich správnost stěžovatelka ani nezpochybňovala. Nelze proto považovat za pochybení, že se městský soud nevyjadřoval ke všemu, co stěžovatelka uváděla v žalobě. Ta totiž obsahovala rozsáhlou rekapitulaci okolností vedoucích k její současné situaci sahající mnoho let do minulosti, přičemž řada z těchto tvrzení nebyla pro probíhající řízení relevantní.

[15] Stěžovatelka konečně namítala, že nebyla ve správním řízení řádně poučena. Tato námitka je však pouze obecná a nekonkretizuje, kde a kdy mělo k pochybení dojít. Jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně přitom obsahují poučení požadovaná § 68 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Nejvyšší správní soud proto neshledal opodstatněnou ani námitku absence poučení.

[16] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení

o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[18] Stěžovatelce byl krajským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 8 s. ř. s., podle jehož poslední věty platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Při přiznání odměny v dané věci Nejvyšší správní soud určil odměnu výše uvedenému advokátovi ve výši 1 573 Kč [jeden úkon právní služby po 1 000 Kč dle § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (návrh ve věci samé), a jeden režijní paušál po 300 Kč za jeden úkon právní služby dle 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Částka 1 300 Kč poté byla navýšena o částku 273 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Celková částka 1 573 Kč bude k rukám advokáta vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu